

רגע של חסד

הסיפור נכתב לזכרו של רחים פלק ז"ל שהוביל את הקמת הרפת בקיבוץ שדה-אליהו ועבד בה שנים רבות. ניכר בתו השתתפה במבצע "צילום עם סיפור" וזהו סיפורה

יותר. אכן היד השנייה של אבא דוממת. זו היד החזקה שמוחזקת בצד הגוף וצמודה בנוקשות אל חולצת הפסים. היד הזו לא נשלחת לנגוע, אין בה תנועה ואין בה זרימה. אולי היא נחה עכשיו מן המאבק היומיומי שיש לה עם המחשב. הפעולה של ההקלדה קשה לה מאוד. האצבעות שלפנים גמישות וזריזות היו, כבר אינן נענות. הן ננעצות בקלידים כאילו היו מסמרים הננעצים בעץ. העכבר שאמור לעזור בורח ימינה ושמאלה, למטה ולמעלה. יש לו חיים משלו והוא השולט באבא ...

הגשר של ראש הפרה עם היד השמאלית של אבא מדבר. יש שם מגע והתקשרות. הכיס התפוח של החולצה והעט המוצמד אליו מגלים את הפנקס. הפנקס מלא במספרים חדשים שעתידיים להיכנס למחשב, אבל אין הם חשובים עכשיו, ברגע הדיבור הזה, ברגע החיבה הזה בין אבא והפרה. אין הם חשובים בשעה שהוא נוגע בה והיא נוגעת בו.

390 מנסה גם היא לזכות במגע ואפילו זאת שמימינה נדחקת אל עבר היד הנוגעת. אבל רק אחת זוכה באמת.

אבא שלי מושיט יד לפרה, נוגע לא נוגע בחוטמה. רוח משחקת בשערו המשוחרר מן הכיפה. חצי חיוך מסתמן על פניו וחורץ בהם חריצים. הקמטים המשתלחים אל הלחי נמשכים גם אל היד המושטת. היד עדויה שעון העשוי חוליות חוליות. הזרוע וראש הפרה המחברים יוצרים גשר מעל צינור חלוד, כמו מגשרים מעל תהום של זמן, זמן שמשפיע.

אבא חזר הביתה. הוא חזר לרפת שלו לאחר שנים רבות של נדודים במשרדים מצוחצחים. לא כמנהל ולא כחולב מן המניין חזר, אלא כצופה בדרישות. בכל יום ויום, בבוקר ובערב הוא מסתובב בין המכלאות והסככות. פעמיים ביום הוא מסתכל ומסתכל, וכשעיניו צדות פרה קופצת על גבה של האחרת, הוא מוציא את פנקסו ורושם את מספרה של הפרה התחוננה. כך הוא אוסף לו מספרים. את המספרים הוא מכניס למחשב, מזמין את המזריע וממשיך לעקוב. אם הפרה נכנסה להיריון, הוא מכניס עוד מספר למחשב. לפני שנים אבא שלי ניהל את הרפת בלי מחשב ונדמה שהעבודה הייתה לו אז קלה

צילום עם סיפור

היא לא מפונקת במגע של אדם. כשחולבים אותה, היא מרגישה על ארבעת עטיניה ארבע שפופרות מתכתיות. ארבעה מגעים של ברזל מבריק וקר. השאיבה המונוטונית שיוצרות שפופרות המתכת, נעימה לה. גם המגע של אבא שלי נעים לה. ידו החמה מעבירה אליה חום שרק רפתן מנוסה כמו אבא שלי יודע להעביר. היא מרגישה את החום בעטיניה. הוורידים שם מתבלטים והלחץ גובר. היא רוצה שהיד החמה תגלוש אל עטיניה ותחלוב אותם, כמו שעשתה זאת לפני שנים לסבתותיה. היא רוצה שאבא שלי ישב על הדרגש הנמוך, כמו שעשה בעבר, והחלב החם, הלבן והמתוק יזרום קילוחים קילוחים אל תוך דלי האלומיניום שבין רגליו. קילוחי החלב יפגעו בקצב קבוע בדפנות הדלי ומנגינתם תנעם לאוזן הפרה. אבא יזמזם איזו מנגינה של שיר גרמני, אולי של גתה אולי של הינה, והשיר גם הוא ינעם לאוזני הפרה ויגביר את שפעת חלבה.

ומרוויח את לחמו בכבוד. אבא שלי לובש חולצת פסים. החולצה הזו מזכירה לי את יוסף וכתונת הפסים. גם הפרות שמעבר לגדר מזכירות לי את הסיפור התנכי ההוא. שבע שנים טובות ושבע שנים רעות. אני תוהה באילו שנים אבא נמצא עכשיו. ■

עליו לרשום מספרים, לא שמות. גם זו שהוא נוגע בה עכשיו, לא ידועה לו בשמה. הוא יודע שעוד מעט יסתיים רגע החסד הזה והוא יאלץ לחזור למאבקו היומיומי עם המחשב והמחשבות. ובלבד שלא יפספס איזו פרה, שלא יחמיץ איזו דרישה. עליו להוכיח לעצמו ולעולם כולו שהוא עדיין מביא תועלת

הזיכרון הבלתי מודע הזה של הפרה נמצא גם אצל אבא שלי, אבל אצלו הזכרונות נוכחים ולעיתים מכאיבים. ברגע החיבה הזה שבינו ובין הפרה הוא נזכר בימי עלומיו, כשהקים את הרפת של הקיבוץ. הוא נזכר בבקרים הקרים שבהם היה עליו לקום ולחלוב את הפרות במו ידיו. אז גם הכיר כל פרה ופרה בשמה. היום

הרפת בשדה אליהו – מראה מחודש